Rok II. Warszawa, dnia 3 (15) Czerwca 1899 r. № 21 i 22.

TYGODNIK SZACHOWY.

PRENUMERATA (*abonnement*) wraz z przesyłką wynos i

Za rok (*par an*)	Rb 4 —	frc. 11 —	Gld. 5, 50	Mk 9 —
„ 1/2 „	„ 2 —	„ 5, 50	„ 2, 75	„ 4, 50
„ 1/4 „	„ 1 —	„ 2, 75	„ 1. 40	„ 2, 25

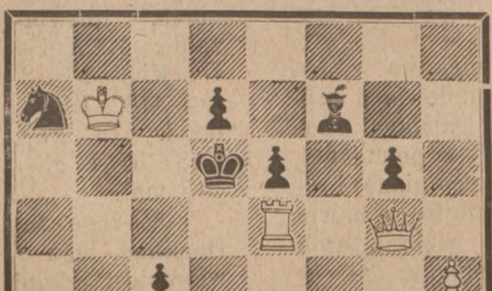
Adres Redakcji: **Warszawa, Nowy-Świat 16.**

OD REDAKCJI: **Tygodnik Szachowy** w półroczu bieżącym wychodzić będzie na tych samych jak dotąd warunkach. Osoby, odbierające **Tygodnik Szachowy** za pośrednictwem poczty, prosimy o wczesne nadsyłanie prenumeraty dla uniknięcia przerwy w odbiorze i **wprost** do Redakcji, ulica **Nowy-Świat 16**. wszelkie bowiem pośrednictwa narażają na opóźnienie i pomyłki w przesyłce Pisma.

№ 150.

K. Traxler w Veseli.

(Narodni Listy).

8 i 10—18 figur.)

Mat w 3 pos.

HISTORJA SZACHÓW.

przez

Ludwika Bachmann'a w Augsburgu.

za zezwoleniem autora tłomaczył

Dr. J. Bannet.

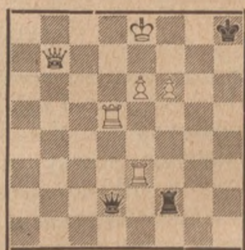
(c. d.)

Mniej więcej tę samą wartość co dzieło Luceny, ma wydane w r. 1512 dzieło Portugalczyka *Damiana*, a które prawodopodobnie w Rzymie napisanem było, na co wskazuje text włoski; zawiera prócz kilku gier z przeddatkami, które po raz pierwszy w niem spotykamy, także różne początki t. z. partji skoczkowej, między niemi, w II rozdziale gambit Damiana, tak od nazwiska autora nazwany, choć niesłusznie, bo gra ta już się znajduje w dziele Luceny.

1.	e2—e4	e7—e5
2.	Sg1—f3	f7—f6
3.	Sf3×e5!	f6×e5
4.	Dd1—h5†	g7—g6
5.	Dh5×e5	Dd8—e7
6.	De5×h8	De7×e4
7.	Ke1—d1	Sg8—e7
8.	Dh8×h7	i. t. d.

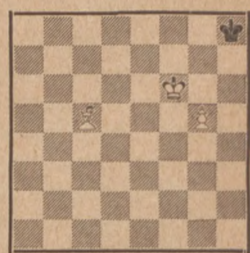
Jak starymi są niektóre z nowszych początków partji, dowodzi najlepiej okoliczność, iż u Damiana znachodzi się, prócz obecnie wspomnianej, także patja włoska (giuoco piano) i rosyjska (1. e4, e5 2. Sf3, Sf6) a nawet gambit damy. Znacznie większą atoli część dzieł Damiana obejmuje 84, w surowych i często błędnych drzeworytach przedstawionych końcówek, z których przedewszystkiem zadania, z warunkiem zamatowania oznaczonym pieszkiem, niezwykłą po wszystkie czasy elegancję kombinacji wykazują. Ponieważ jednak prawie wszystkie te zadania znajdują się także u Luceny, przeto uzasadniony stąd wniosek, iż obaj autorowie—którzy zresztą w grze sami nie byli mistrzami—czerpali ze źródeł dawniejszych, dla nas zaginionych. Damiano stosuje prawidła zupełnie te same, co obecnie w użyciu będące, jedynie tylko w początku partji zezwala, miast roszady około roku 1600 dopiero się rozpowszechniającej, królowi jednorazowego skoku, dość ciekawego, w trzecie pole w dowolnym kierunku. O stosunkach osobistych Damiana tyle tylko wiemy, że urodził się w Odemira w Portugalji i że z zawodu był aptekarzem.

Następująca zagadka Damiana jest zajmującym przykładem zamatowania wyznaczonym pieszkiem:

Białe matują pieszkiem w 5 sunięciach. Rozwiązanie: 1. Wd5—h5†, Kh8-g8 2. We3—g3†, Dd2—g5 3. Db7-g7†, Dg5×g7 4. f6—f7†, Wf2×f7 5. e6×f7† mat.

Dalszym pouczającym przykładem z Damiana:

Białe matują w 4 sunięciach. Rozwiązanie: 1. Kf6—f7, Kh8—h7, 2. Lc5—f8, Kh7—h8 3. Lf8—g7†, Kh8—h7 4- g5—g6† mat.

Z tego samego roku co dzieło Damiana, bo z 24 stycznia 1512, datowany jest rękopis *Paulusa Gnarinusa* z Torli we Włoszech, 76 pozycji zadaniowych, według starej gry, zawierający. Wszystkie te jednak wstępne próby literackie, przewyższa znacznie dzieło *Ruy Lopeza*, proboszcza miasta hiszpańskiego Zafra w Estremadurze, w r. 1561 w Alcala wydane, 150 kartek obejmujące, p. t. „Zmysł kombinacyjny w szachach", a poświęcone wielkiemu ochmistrzowi nieszczęśliwego in-

fanta Don Carlosa, syna Filipa II. Praca ta była przeznaczona zarówno dla początkujących jak i dla bieglejszych, zajmowała się bowiem gruntowniejszem zbadaniem początków partji i zawierała pierwszy dokładny regulamin gry praktycznej. Poważne to i zasłużone jak na owe czasy dzieło, nie odpowiada jednak w znacznej części nowszym wymaganiom. Zawiera ono wiele ogólnych, lecz nie zawsze jasno przedstawionych przepisów; potem następują początki gier, z których na uwagę zasługują „gambit Lopeza“ oraz „gambit królewski“, wreszcie liczne partje z przeddatkami. Osobny rozdział wypełnia ożywiona krytyka początków partji u Damiana; szczególnie zajmującym ustępem tej krytyki jest ten, w którym Lopez partję od siebie nazwaną—zresztą już u Luceny podaną—a obecnie bardzo pod nazwą „hiszpańskiej“ rozpowszechnioną, w swych wywodach w tym głównie celu wyprowadza, by udowodnić Damianowi, iż polecone przez ostatniego w grach skoczka królewskiego drugie sunięcie czarnych (1. e2—e4, e7—e5 2. Sg1—f3) 2. Sb8—c6, dla tego mniej dobrem jest niż 2. d7—d6, ponieważ nie jest zdolne pieszka e5 po 3. Lf1—b5 należycie obronić; wywody jego do udowodnienia tej tezy służące, nie wytrzymują jednak krytyki. Wogóle brak Lopezowi, mimo sławy jakiej używał zarówno jako autor oraz jako mistrz w praktyce, w przeciwstawieniu do tytułu swego dzieła, owego daru wynalazczego, który to brak odczuwać się daje szczególniej w jałowem przeprowadzeniu warjantów, tem mniej już z natury rzeczy ożywionych, iż podówczas nie używano jeszcze roszady.

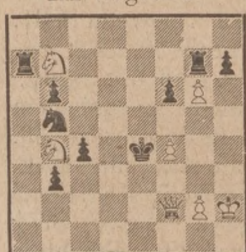
d. c. n.

Konkurs

„Czeskiej Spółki Szachowej“

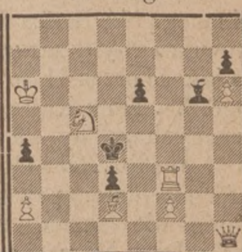
Wynik konkursu czeskiego, jak to można było się spodziewać, rozstrzygnięty został w ten sposób, że zadanie Mackenziego pod godłem „Simplex munditiis“, pozbawione zostało początkowo przysądzonej pierwszej nagrody z przyczyn, wyjaśnionych w artykule „W kwestji przeróbek“ (№ 13 i 14). Przypadającą sumę przeznaczono na przyszły konkurs zadaniowy. Na pierwszem miejscu zatem stanęło zadanie W. Cisara (№ 125 w Tyg. Sz.), oznaczone drugą nagrodą. Przytaczamy poniżej zadania, które dostały następne nagrody:

№ 151.
Fr. Dittrich.
III nagroda.

7 i 9—16 figur.
Mat w 3 pos.

№ 152.
Jan Smutny
IV nagr.

8 i 6—14 figur.
Mat w 3 pos.

№ 153.
O. Nemo i M. Feigl.
V nagr.

9 i 10—19 figur.
Mat w 3 pos.

№ 154.
K. Erlin.
VI nagr.

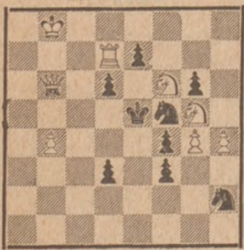
10 i 10—20 figur.
Mat w 3 pos.

Zaszczytne wzmianki otrzymali: Feigl, Traxler i Erlin.

Wogóle wybór tych zadań świadczy o dobrem obesłaniu konkursu: nawet zadania, które nie otrzymały żadnego odznaczenia, są wartości niepośledniej; przytaczamy z nich jedno nader trudne i piękne, które było umieszczone w doskonale redagowanej rubryce „Svetozor'a".

№ 155.

W. Cisar.

8 i 9—17 figur.
Mat w 3 pos.

Oswald Jarósz.

Gambit polski.

(dokończenie)

Grozi im Dc6:, w którym to wypadku nie mogą bić laufra b2 z powodu Se8†. Również gdyby zaraz grały 30. Lb2: tracą jakość przez 31 Se7+, Kh8 32: Sg6†, Dg6: 33. Kb2: Najlepszem posunięciem czarnych byłoby 29. Lg5 poczem 30. Wf3, We6!31. Dc4 i białe mają silny atak. Lf6? nie idzie, zpowodu Sh6† Kh8! (brać konia nie można, gdyż Wg3†) Sf7† Wf7: De6. W razie zaś 29.... Sf6, białe grają 30, Sg7:, Kg7: 31. Wg3†, De4† 32. De4: We4: 33. Wg5† i wygrana] 29. Wd3—e3, Le7—d8 30. Sd4—c2, Wf6: f2 31. Wd1:d8 [Laufer znalazłszy się w koniecznem zamknięciu zginąć musiał, a z nim i czarne, które obecnie się poddały.] *Dr. J. Bannet.*

Angielska partja Skoczkowa.

W uzupełnieniu analizy partji skoczkowej angielskiej p. Popiela, nie od rzeczy będzie zwrócić na to uwagę, iż Tygodnik Illustrowany w latach 1892 i 1893 zamieszczał dość często partje, według tego debiutu się rozpoczynające. Ś. p. J. Kleczyński, sen., czynił to nawet z intencją, ażeby rozjaśnić teoretyczne zasady wielce interesującej tej partji; oto kilka partji tegoż debiutu, stanowiących zarazem wspomnienie pośmiertne szachowe po b. redaktorze łamu szachowego Tygod. Illust. a wykazujące poprawność gry, pomysłowość i oryginalność kombinacji ś p. Jana Kleczyńskiego.

I. **Jan Kleczyński—Szymon Winawer:** 1. e2—e4, e7—e5 2. Sg1—f3, Sb8—c6, 3. c2—c3, d7—d5 4. Lf1—b5, d5:e4 5. Sf3:e5, Dd8—d5 6. Dd1—a4, Sg8—e7 7. f2—f4, e4:f3 8. Se5:f,3 Lc8—g4 [Ryzykowne posunięcie, po którem czarne zyskują wprawdzie atak silny, ale przy poprawnej grze białych, niewystarczający] 9.Lb5:c6, Se7×c6 10. Da4:g4, f7-f5 11. Dg4-h3 (najlepiej), 0—0—0 12, d2—d4 [białe nie mogły roszować, gdyż po 12. Dd3! otrzymałyby zupełnie zamkniętą, niemożliwą do obrony partję]. Wd8—e8† 13. Ke1—f2, g7—g6 14. Lc1—e3, h7—h6 15. Sb1—d2, Lf8—g7 16.!Sf3-h4, Sc6:d4 [prześliczne i zupełnie poprawne poświęcenie drugiej już figury; bijąc ją, białe forsownie przegrywały 17. cd, We3:! 18. Ke3:, We8+! 19. Kf2. Ld4† 20. Kf1, Db5 i wygr. Na 17. Ld4, grałyby czarne Ld4:† 18. Ld, Dd4† z następ. Dd2 i czarne zostają przy ataku z 2 pionami za figurę, a białe nie mogą brać piona g6, wobec grożącego im Dc2× i De4] 17. Sh4:g6 Sd4—c2 18, Sg6—f4, Dd5—d7 19. Sd2—c4, We8—e4 20. Wa1—d1, Dd7 f7 21. Le3—c1 [bardzo dowcipny manewr, ratujący zachwianą nieco sytuację i decydujący o losach parji] We4: c4 22. Dh3—d3, Sc2—d4 23. c3:d4, Lg7:d4† 24. Lc1—e3, Ld4:e3† 25. Dd3: e3. Wh8—e8 26. De3—d2, Df7—e7 27. Wh1—e1. De7—c5† 28. Kf2—f1, We8:e1† 29. Wd1:e1, Wc4—e4 31. We1—d1, Dc5—c4† 32. Kf1—g1, [redacted] 32. Kg1-h1, Dc5—e7 białe wygr. (d. c. n.).

PARTJE.

Partja Hiszpańska

grana korespondencyjnie w r. 1895.

(*nadesłana*).

M. Chmielewski **ks. M. Urusow**

białe czarne

1) **e2—e4** **e7—e5**
2) **Sgl—f3** **Sb8—c6**
3) **Lfl—b5** a7—a6

grają również w tem miejscu Sc6—d4

4) Lb5—a4 Sg8--f6
5) Sb1—c3 d7—d6
6) d2—d4 Sf6—d7

Obydwa ostatnie posunięcia czarnych, jestto obrona często używana przez Czygorina—podobno jedna z lepszych w partji Hiszpańskiej.

7) Sc3—e2 b7—b5
8) La4—b3 Sc6—a5
9) d4×e5 Sd5×b3
10) a2×b3 Sd7×e5
11) Sf3—d4 Lc8—b7
12) Se2—g3 g7—g6?

słabe posunięcie, narażające czarne na atak białych na skrzydło królewskie; wolelibyśmy Lf8—e7 a następnie roszować

13) f2—f3 D-r. Tarrasch grał tu przeciw Czygorinowi f2—f4 i w następstwie przegrał partję.

13) . . . . L f8—g7
14) 0—0 0—0
15) Sd4—e2 h7—h5?

coraz gorzej, gdyż zamiast zyskania ataku, czarne przeciwnie, osłabiają swą pozycję.

16) Se2—f4 h5—h4
17) Sg3—e2 c7—c6
18) Sf4—h3 Lg7—f6

obecne posunięcie dowodzi stanowczo naszego twierdzenia (przy 12 pos. czarn.).

19) f3—f4 Se5--g4
20) f4—f5 oto są skutki posunięcia 12)... g7—g6.

20) . . . . Dd8—b6†
21) Kg1—h1 Lf6—e5
22) Se2—f4 Sg4—e3
23) Lc1×e3 Db6×e3
24) f5×g6 De3×e4
25) g6×f7† Wf8×f7
26) Sh3—g5 De4—d4
27) Dd1—h5 Wa8—f8

gdyby 27)... Wf7—g7, to 28) Sg5—e6

28) Sg5×f7 poddały się.

Partja Hiszpańska

grana na turnieju międzynarodowym w Londynie, 30 Maja 1899 r.

E. Lasker **W. Steinitz**

białe czarne

1) **e2 e4** **e7—e5**
2) **Sgl—f3** **Sb8—c6**
3) **Lfl—b5** d7—d6
4) d2—d4 Lc8—d7
5) Sb1--c3 Sg8—f6
6) 0—0 Lf8—e7
7) Lb5×c6 Ld7×c6
8) Wf1—e1 e5×d4
9) Sf3×d4 Lc6—d7
10) h2—h3 0—0
11) Lc1-e3 c7—c6
12) Dd1—f3 Sf6-e8
13) Wa1—d1 g7—g6
14) Le3—h6 Se8—g7
15) Df3--e2 Wf8—e8
16) Lh6×g7 Kg8×g7
17) De2-d3 Dd8—a5
18) We1—e3 Wa8—d8
19) a2—a3 Le7—g5
20) We3—e2 Lg5—f6
21) We2—e3 Ld7—c8
22) Dd3—e2 Da5—b6

23)	Se3—a4	Db6—c7
24)	Sa4—c3	Dc7—b6
25)	Sc3—a4	Db6—c7

remis przez powtarzanie tego samego posunięcia.

Angielska partja skoczkowa

grana na turnieju międzynarodowym w Londynie w d. 30 Maja r. b.

	W. Cohn	**C. Schlechter**
	białe	czarne
1)	**e2—e4**	**e7—e5**
2)	**Sg1—f3**	**Sb8—c6**
3)	**c2—c3**	Sg8—f6

3) . . . d7—d5 byłoby cokolwiek lepszą odpowiedzią.

4)	d2—d4	Sf6×e4

5) d4—d5 najlepsze otwarcie ataku.

5)	. . .	Sc6—b8
6)	Lf1—d3	Se4—c5

cokolwiek pewniej byłoby Se4—f6.

7)	Sf3×e5	Sc5×d3†
8)	Se5×d3	Lf8—e7
9)	0—0	0—0
10)	Dd1—f3	d7—d6
11)	Sb1—d2	Sb8—d7
12)	Wf1—e1	f7—f5
13)	Sd2—c4	Le7—f6
14)	Lc1—f4	g7—g5
15)	Lf4—d2	b7—b5

Po ostatnich posunięciach pionów, czarne osłabiły bardzo swą pozycję; dążenie do odjęcia polu e5 podwójnego ataku i postawić natomiast na tym samym miejscu skoczka, nie zastraszają przeciwnika.

16)	Sc4—a5	Sd7—e5
17)	Sd3×e5	d6×e5

W razie 17) . . . Lf6×e5, nastąpiłoby 18) Df3—h5, f5—f4, 19) h2—h4, g5—g4 (lub d5×h4), 20) Sa5—c6, Dd8—f6, 21) Sc6×e5, d6×e5, 22) We1×e5.

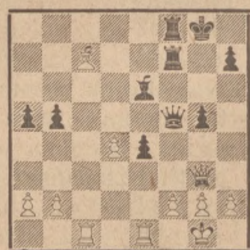
18)	Sa5—c6	e5—e4

to i następne posunięcia są przyczyną straty jednego pionka. Czarne, zresztą już nadszarpane, zrobiłyby lepiej broniąc piona d5 Damą.

19)	Df3—g3!	f5—f4

Ponieważ biały koń zajmuje c6, pionki g5 i c7 nie mogą być jednocześnie bronione laufrem. Po natychmiastowem Dd8÷d5 następuje 20) Ld2×f4!

20)	Ld2×f4	Dd8×d5
21)	Sc6—b4	Dd5×f5
22)	Lf4×c7	a7—a5
23)	Sb4—c2	Wf8—f7
24)	Sc2—d4	Lf6×d4
25)	c3×d4	Lc8—e6
26)	Wa1—c1	Wa8—f8

27) Wc1—c5 nie zaś Lc7×d5, gdyż Df5×f2†.

27)	. . .	Le6—d5

Obecnie byłoby Df5×f2† błędne, gdyż 28) Dg3×f2, Wf7×f2, 29) Wc5×g5†, Kg8—h8 [Kf7, 30) Kf2×]; 30) Lc7—e5 mat.

28)	Lc7—e5	Wf8—d8
29)	We1—c1	h7—h5
30)	h2—h4	g5—g4

31) Dg3—e3! z groźbą Dh6, Wd5×, następnie Wc6!

31)	. . . .	Ld5—c4
32)	b2—b3	poddały się.

D. Wochensch.

Partja Petrowa

grana korespondencyjnie
od 2.I.94 do 30.III.1894.
(*nadesłane*)

H. Lehsten — *Wissmar* — białe
Dr. J. Bannet — *Kraków* — czarne

1) **e2—e4** **e7—e5**
2) **Sg1—f3** **Sg8—f6**
3) Lf1—c4 Sf6×e4
4) Sb1—c3 wolelibyśmy d2-d3
5) . . . Se4—f6?
należało bić Skoczka c3.
6) Sf3×e5 d7—d5
7) Lc4—b3 Lc8—e6
8) d2—d4 Lf8—d6
9) Lc1—g5 c7—c6

Ostatnie posunięcie zrobione było w celu obrony piona d5, gdyż 9) Lg5×f6, Dd8×f6 i 10) L lub S×d5.

10) 0—0 Dd8—c7
11) f2—f4 h7—h6 (Sbd7? 11. f5!)
12) Lg5×f6 g7×f6
13) Se5—g4 f6—f5 Konieczne, grozi bowiem g4-f5
14) Sg4—f6† Ke8—e7
15) Sf6×d5†! gdyby czarne odbiły laufrem, wtedy białe figury nic nie tracą, gdyż 15) Lb3×d5 i jeżeli c7×d5, to 16) Sc3×d5† z zagrożeniem królowej.

15) . . . . c6×d5
16) Lb3×d5 Sb8—c6

czy oddanie to figury było potrzebnem (Sd7!)?.

17) Ld5×e6 f7×e6
18) d4—d5 Ld6×f4

może 17. Sd4, 18. d5×e6 (z groźbą Sd5) Ke6, 19. We1†.

19) d5×c6 Lf4×h2†
20) Kg1—h1 b7×c6
21) Dd1—e2 Dc7—e5

Wolelibyśmy Lh2—e5, gdyż czarne nie traciłyby piona f5.

22) Wa1—e1 De5×e2
23) We1×e2 Lh2 g3!
24) Wf1×f5 Wa8—f8
25) Wf5×f8 Wh8×f8
26) Kh1—g1 Wf8—f5

tu białe ~~czarne~~ grę bez powodu przerwały. „Trudno—pisze p. Bannet—ocenić w istocie, czy białe o tyle lepiej stoją, by wygrać mogły; w każdym razie musiałaby to być gra mistrzowska“. Nam zaś przeciwnie się wydaje: piony czarne nie wiążą się ze sobą—białe zaś natomiast, mają trzy piony połączone i co rzecz główna—Skoczka, który, w grze końcowej, do wybierania pionów przeciwnikowi, bardziej się nadaje, aniżeli laufer. Zdaniem naszem partja białych jest lepszą. Dopóki damy były w grze, izolowane pieszki nie były przeszkodą, obecnie białe figury mają większą wolność ruchów

Partja Włoska

grana 18 sierpnia 1898 r.
Na turnieju mistrzów w Kolonji.

Ign. Popiel. — Białe
Karol Schlechter. — Czarne

1) **e2—e4** **e7—e5**
2) **Sg1—f3** **Sb8—c6**
3) **Lf1×c4** Lf8—c5
4) d2—d3 Sg8—f6
5) Sb1—c3 d7—d6
6) Lc1—e3 Lc5×e3
7) f2×e3 Sc6—a5
8) Lc4—b3 Sa5×b3
9) a2×b3 Sf6—g4
10) Dd1—e2 f7—f5
11) e3×f5 Lc8×f5
12) e3—e4 Lf5—e6
13) 0—0 0—0
14) h2—h3 Sg4—f6
15) De2—f2 c7—c5
16) Df2—h4 h7—h6
17) Kg1—h2

Lepszem było, jak się z dalszego przebiegu pokazuje, 17) Kg1—h1

17) . . . . Wf8—f7
18) g2—g4 g7—g5
19) Dh4—g3

Oczywiście nie 19) Dh4×h6 z powodu *19*. . ., Sf6×g4. Wzięcie piona mogłoby nastąpić, gdyby król stał na h1. W tym wypadku jednak czarne niezawodnieby też i nie grały g7—g5, wówczas atoli białe zyskałyby czas do posunięcia g4—g5.

19) . . . Dd8—d7
20) Sc3—d1 Lc6×g4!

Poprawne zupełnie poświęcenie figury!

21) h3×g4 Sf6×g4†
22) Kh2—g2 Wa8—f8
23) Sf3—h2!

Jedyne posunięcie. Ruch skoczkiem d1 pociąga za sobą utratę jakości, na 23. Wa1×a7, zaś wygrywa Wf4—f4 z następnem Dd7—f7.

23) . . . . Sg4×h2
24) Wf1×f7 Da7×f7
25) Kg1×h2 Df7—f1
26) Dg3—g2 Df1—e1
27) Dg2—g3 De1—d2†
28) Dg3—g2 Dd2—e1
29) Dg2—g3 De1—e2†
30) Dg3—g2 De2—e1
31) Dg2—g3 remis.

rozbiór p. J. Popiela.

Nieprzyjęty Gambit Damy

grany na turnieju międzynarodowym w Londynie, 30 Maja r. b.

S. Tinsley — **D. Janowski**

białe — czarne

1) **d2—d4** **d7—d5**
2) **c2—c4** **e7—e6**
3) Sb1-c3 a7--a6
4) e2—e4

Lepszem się to nam wydaje aniżeli e2—e3, które użył Steinitz przeciw Janowskiemu.

4) . . . d5×e4
5) Sc3×e4 Sg8—f6
6) Se4×f6† Dd8×f6
7) Sg1—f3 Sb8—c6
8) a2—a3 h7—h6
9) Lf1—e2 Lf8—e7
10) 0—0 0—0
11) Lc1—e3 Wd8—f8
12) Dd1—c2 b7—b6
13) Wf1—d1 Lc8—b7
14) b2—b4 Le7—f8
15) Wa1—b2 Sc6—e7
16) Sf3—e5 a6—a5

Se7—e5 z widokiem na ulokowanie na e3, będzie prowadziło tylko do wzmocnienia pozycji środkowej białych. Wtedy mogłyby białe przy okazji posunąć e2—d3 i następnie d4—d5.

17) Le2—d3 a5×b4
18) a3×b4 Se7—c6
19) Ld3—e4?

Fałszywe obliczenie które kosztuje pionka przez co i partję.

19) . . . . Sc6×b4!
20) Wb1×b4 Lb7×e4;
21) Dc2×e4 Lf8×b4
22) Se5×c6 Lb4—f8
23) Sc6×d8 Df6×d8!
24) g2—g3 Wa8-a2

i czarne wygrywają po następnych 33 posunięciach.

Gambit Ewansa

grany w Warszawie w r. b.

---

p. W. Dz. — **p. K.**

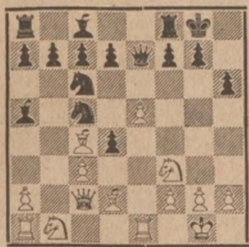
białe — czarne

1) **e2-e4** **e7—e5**
2) **Sg1—f3** **Sb8—c6**
3) **Lf1—c4** **Lf8—c5**
4) **b2—b4** **Lc5×b4**
5) c2—c3 Lb4—a5

grają również w tej pozycji Lc5 lub nawet Le7, co ma być nierównie mocniejszem od tych dwóch posunięć.

6) d2-d4 e5×d4
7) Dd1-b3 Dd8—e7
8) 0—0 Sg8—f6

9) e4 - e5 Sf6—e4
w razie 9) . . . Sc6×e5, to 10. Sf3×e5, De7×e5 i 11. Lc4×f8† psując pozycję i roszadę.
10) Wf1—e1 Se4—c5
11) Db3 - c2 h7—h6
12) Lc1 - d2 0—0?

13) Ld2×h6! g7×h6?
14) Dc2—g6† Kg8—h8
15) Dg6×h6† Kh8—g8
15) Sf3—g5 czarne się poddały.

Od Redakcji.

Do konkursu rozwiązujących ogłoszonego w № 17—18 należeć będą wszystkie zadania zawarte w №№ 15—16. 17—18, 19—20 i 21—22.

Termin nadsyłania rozwiązań 6-io tygodniowy: oprócz tego uwzględniamy opóźnienia rozwiązujących, mieszkających w znaczniejszych odległościach.

Rozwiązanie i krytyka zadań.

—×—

№ 105. Kejdański.
1. B6—B3, E4:D4, 2) B3—D3†:
a) E5:D4, 2) D5—F6†;
b) E3:D4, 2) B3—C2†;

Układ warjantów nader misterny, szkoda tylko, że zadanie zawiera potrójną groźbę: 2) D4:E3, 2) B3—D3† lub 2) D5—F6†; pomimo to działalność figur białych autor tak wyzyskał, że zadanie można zaliczyć do nieposlednich.

№ 106. H. F. L. Meyer.
1) B7—A5 z groźbą 2) A5×C4;
a) F4—E3, 2) C7—D5†;
b) F4- E5, 2) A5—C6†;
b) B5—D4, 2) C7—D5†;
d) B5—D6, 2) C7—E6†;
e) B5—A3, 2) A5—C6.

Autor połączył kilka estetycznych siatek matowych w niezłą całość; pomimo to że groźba cicha, zadanie rozwiązuje się łatwo.

№ 107. Lindmark.
1) B7—G2 z groźbą podwójną 2) G2—G7† lub 2) E2—E3†
a) E7—E5, 2) A5—B3†
b) E1—G3, 2) G2 : G3.
c) inaczej, 2) jak w groźbie.

Od zadań należących do typu konstracyjnego, jak obecne, wymaga się większej rozmaitości w warjantach.

№ 108. Pradignat.
1) D6—D7 z groźbą 2) F7—D6†
a) G3—F5, 2) A3—F8!
b) E4—F5, 2) A3—E7
c) E4—F3, 2) A3:D3

Zadanie trudne, gra główna A3-F8 efektowna i niespodziewana, inne warjanty szpecą piękne założenie.

№ 109. Elhkan.
1) D7—G4.

Zwykłe tempowe zadanie; zasługuje na uznanie względna lekkość układu. *Coturnix.*

№ 110. Palkoska.
1) C8—G4.

Łatwość rozwiązania wynagradzają trzy estetyczne warjanty.

Dobre rozwiązania zadań nadesłali:

pp. Coturnix, M. Frydman, W. Karpow i D. Kuratow.

Rozwiązania zadań 99—104.

nadesłali jeszcze pp.: M. Frydman i J. Zwoliński.

Wiadomości Szachowe.

Turniej międzynarodowy został otwarty w sali Św. Stefana, w Westminster, we Wtorek 30 maja, w obecności bardzo licznego zebrania interesowanych graczy szachowych. W nieobecności baroneta Jerzego Newnes turniej urzędownie został otwarty przez członka parlamentu p. Wilhelma Hart-Dyke, który przywitał bardzo serdeczną mową obcych współzawodników. W grze przyjmują udział: J. W. Showalter, D. Janowski, H. N. Pillsbury, G. Maroczy, R. Teichmann, W. Steinitz, A. Burn, E. Lasker, J. H. Blackburn, J. Mason, M. Czygorin, S. Tinsley, H. E. Bird, W. Cohn, C. Schlechter i F. J. Lee.

P. Caro z Berlina nie mógł przyjąć zaproszenia komitetu z powodu choroby, i jego miejsce zajął pan F. J. Lee.

Nagrody ustanowione zostały: 250 funt. sterl., 165, 100, 80, 95, 50, 40, 30 i 20.

Nie wygrywający jednej z tych nagród otrzymują po 2 funt. sztrl. za każdą partję wygraną z 1, 2 lub 3 z nagrodzonych i po 1 funcie za każdą partję wygraną z innymi współzawodnikami; partje znaczone, jako nie grane z przeciwnikami, nie będą uważane za wygrane. Czas oznaczono na 15 posunięć przez godzinę. Każdy uczestnik grać obowiązany 2 partje z każdym innym. Grać będą 5 dni w tygodniu, od 12 do 4' 35' po południu i od wpół do 7 do 11 wieczorem; pozostała część dnia będzie użytą na rozegranie odroczonych partji.

W turnieju amatorskim uczestniczy 13 współzawodników: J. Mieses, O. C. Müller, G. Marco, Dr. S. F. Smith, T. Physick, H. Erskine, E. O. Jones, B. Tabunczykow, J. Marshall, J. E. Esser, Dr. J. O. Klimsh i E. M. Jackson.

Paryż. Pan Rosenthal, grając 30 partji jednocześnie w Wielkim klubie szachistów 6 maja, wygrał 27, remis 3.

— Wiadomość, jakoby prezydent Loubet obiecał sewrską wazę, wartości 5000 franków na międzynarodowy turniej w Paryżu w r. 1900, jest przedwczesną. Żadna jeszcze dotąd nie nastąpiła stanowcza decyzja.

Berlin. Pp. Caro, Schalopp i Schere otrzymali pierwsze trzy nagrody w turnieju szachistów w Berlinie, dr. Boehlke i p. Cohn otrzymali 4 i 5 nagrodę. Dr. Lasker nie przyjmował udziału.

Wiedeń. Turniej anonimowy przez korespondencję, urządzony przed dwoma laty w Wiedniu, został ukończony. Żaden z graczy nie wiedział, kto jest jego przeciwnikiem; rezultat był następujący: p. Zinkl otrzymał pierwszą nagrodę wygrawszy 8 i pół partji, p. Löwy -drugą, po wygraniu 8 partji.

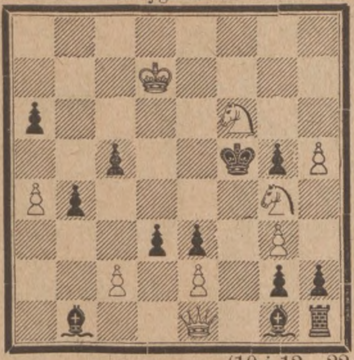
29 kwietnia Essex pobił Cambridge, 10 partji przeciwko—6; 13 maja Essex pobił Norfolk, 11 i pół przeciwko 4 i pół. Essex pobił Cambridge, Northampton i Norfolk.

Odpowiedzi Redakcji.

Wszystkim zapytującym się nas ustnie i listownie, co się dzieje z Klubem Szachowym w Warszawie, odpowiadamy niniejszem, że nic nie wiemy. *Podobno* były jakieś zebrania sześciu członków założycieli, lecz panowie ci nie uważali za stosowne zawiadomić nas o nich, przeto i my nie obowiązani jesteśmy podawać wiadomości, które nas doszły z ust trzecich i które wcale pomyślnie dla przyszłego klubu nie brzmią.

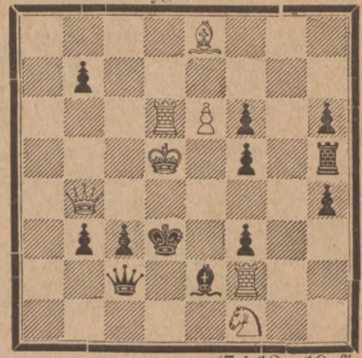
p. *S. w Mos.* Myśleliśmy, że Sz. pan zapomniał o nas. Drukujemy obecnie.

144. JAN HOSTAN w Brzicach
oryginalne

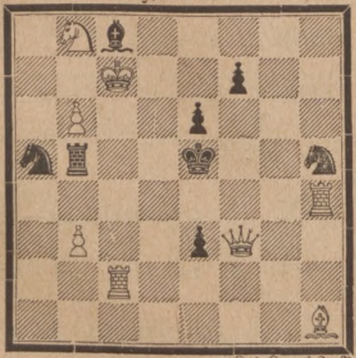
(10 i 12—22 figur).
Mat za 3 posunięciem.

145. OSWALD JAROSZ w Warszawie
oryginalne.

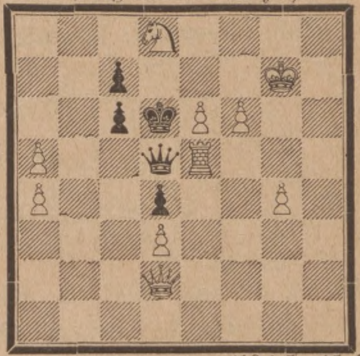
(7 i 12—19 figur.)
Samomat za 2 posunięciem.

146. K. GRABOWSKI w Warszawie
oryginalne.

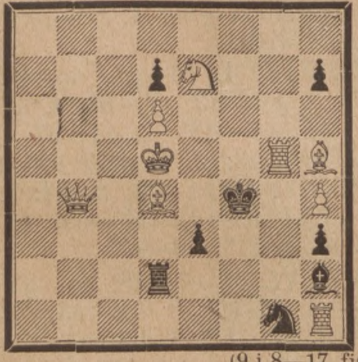
(8 i 8—16 figur.)
Mat za 2 posunięciem.

147. J. MARIK w Pilżnie
(Prager Ilustr. Kurjer).

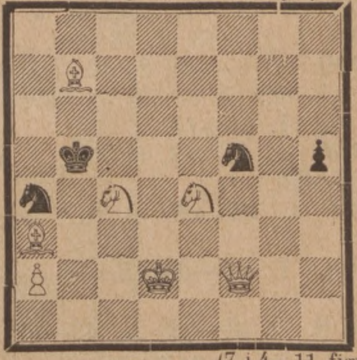
(10 i 5—15 figur.)
Mat za 2 posunięciem.

148. C. FOTHERGILL w Twickenham
I nagr. na turn. „Cricket and Football-Field“

(9 i 8—17 figur.)
Mat za 2 posunięciem.

149. I. KOTRC w Pradze
(Prager Illustr. Kurjer)

(7 i 4—11 figur).
Mat za 2 posunięciem.

Sprostowanie. Zad. 142 Lissner'a błędnie oznaczone jako samomat: powinno być „mat w 2 pos.“. Na B8 powinien stać laufer czarny.

Oswald Jarosz.

ROZWIĄZANIA
zadań warcabowych
pomieszczonych w N-ach: 5—6 i 7—8.

I. 1. d4—e5, f4×d6; 2. c3—b4; 3. b4—c5; e1×h8.

II. 1. e3—d4, h8×c3 (A); 2. g3 f4; 3. g1×a1. A) 1. ...h8×a1; 2. d6—c7; 4. g3—f4.

III. 1. d8—a5; 2. f4—e5, 3. d2-e3; 4. h6—g7; 5. d6—c7; 6. a5:g5: 7. h2:a1.

IV. 1. c5—d6; 2. h6—g7, g7—a1 (A); 3. a7—b8; 4. b8:h8, d8—e7, 5. h4—g5. A) 2. .... c7—b6; 3. g7:e5; b6—a5; 4. a7—b8 i t. d.

V. 1. h4—g5! 2. b8—e5, h4—g3; 3. e5:h2, c3—b2; 4. h2—e5, b2—a1; 5. e5—h8, a5—b4; 6. e1—d2 i t. d.

VI. 1. e1—f2; 2, e3—f4; 3. c3—d4; 4. d4—e5; 5. d8:e1.

VII. 1. c5—d6; 2. f2—e3; 3, c7-e5, g7—h6; 4. g3—h4.

VIII. 1. f4—g5, h4:e7; 2. c1—a3, e7—h4: 3. e5—f6, 4 a3:f8—2. .... e7-f8; 3. d4—c5; a3—f8.

IX. 1. d2—e3, c5:g1. 2. b8—f4; 3. e1—f2, e3—d2; 4. f2:a7; 5. a3:c5! 6. a7:g1.

X. 1. f6—g7, f8:h6 (A) 2. d6—f8; i t. d. A) 1.... e1—a5; 2. d6—b8; 3. c5—b6.

XI. 1. d6—f4; 2. g1:e3; 3. a3:c1.

XII. 1. g7—f8; 2. f8—h6.

XIII. 1. c5—b6; 2. d2—g5; 3. g1-b6; 4 g5—d8; 5. d8:h8, b8—c7; 6. h2-g3, c7-d6 7. g3—f4.

XIV. 1. d2—c3, f4—e3; 2. h4—g5; 3. f8—h6.

XV. 1. b4—c5, 2. d2—c3; 3. e1—g3.

XVI, 1. e3—d4; 2. h2—g3; 3. g3—f4.

XVII. 1. a1—b2; 2. d6—c7, a3: h2; 3. b6—a7; 4. a7:c5 i t. d.

XVIII. 1. b6—c7, 2. a3—b4; 3. h4—e1.

XIX. 1. e5—d6; 2. g3—f4, c1:h6 3. f2—e3, h6—b4; 4. h4—e1.

XX. 1. a3—b4; 2. a5—b6; 3. c3—d4 4. d2:f8.

XXI. 1. d4—e5; 2. g5:e3; 3. a5—b6; 4. c3—b4.

XXII. 1. h4—g5 (1. g3—f4? e3—g5; 2. h4:f6, g7:e5; 3. a7:c1, f8—e7); 2. a7.c1 i t. d.

XXIII. 1. b4—a3; 2. c5—d6; 3. a3—c1!

XXIV. 1. g3—f4; 2. f4—e5; 3. a3:e3: 4. h2—g1.

XXV. 1. f6—g7, h8:f6; 2. b6—a7; 3. a7—b8.

XXVI. 1. d4—c5; 2. b6—d8.

XXVII. 1. c5—b6; 2. b6—c7; 3. a5—d8

XXVIII. 1. b6—a7; 2. f2—e3; 3. a7—b8.

XXIX. 1. b8—d6; 2. d6—b4; 3. b4—e1, g1—h2; 4. e1:g3, h2—g1; 5. g3—f2! 6. h6:f4; 7. f4—d5, g7—h6; 8. g5—f6.

XXX. 1. g1—h2! g3—f2; 2. d4—c5 3. h2—g1, a7—b6; 4. a5:c7, e1-a5, a5—c3; 8. a3—b4, c3—a5; 9. c7—d8.

XXXI. 1. g5—h6; 2. h6:a3; 3. a3—c1.

XXXII. 1. b8—c7; 2. g5—d8; 3. d8:e5 i t. d.

XXXIII. 1. e1—d2, c1:e3; 2. a5-b6; 3. b6:f2 (a7—b6? 4. f2—g3; 5. a1-b2; 6. b2—c3).

XXXIV. 1, f8—g7, c3—d2; 2. g7—c3; 3. g1—h2, c7—b8; 4. a7—c3 (1. a7 b8? c7—d8! 2. g1—a7, a5—b4! 3. f8:a3, c3:b2, 4. a3:c1 d8—f6!).

XXXV. 1. e5—f6; 2. h4:e7, h6-g5; 3. e7:h4, e3—d2 (a3—c1; 4. h4—e1), 4. a1—b2; 5. h4—e1.

XXXVI. 1. c7—d8! b4—a3 (A); 2. d8—b6, e5—f4; 3· d2—c3; f4—g3; 4. f2—e3, g3—h2; 5. b6—a7, h4—g3; 6, c3—b4. A) 1. ... e5—f4; 2. d8—c7, b4—a3; 3. c7:h2, a3—b2: 4. d2—c3, b2:d4; 5. h2—f4 (h2—g1??). d4—c3; 6. f4—c1. 1. ... e5—d4; 2. d8—f6.

D. J. Sargin.

Redaktor i Wydawca **W. Dzierzbicki**

Дозволено Цензурою. Варшава 3 Іюня 1899 г.

Drukarnia **L. Szyller i Syn**, Warszawa. Nowy Swiat 16.